tipezi, iar unii chiar cu aripi, între 10 şi 40 de grame. Termitierele cercetate de Vogt în Africa sud-tropicală, în a căror terralo-biblioteci, ultra-secrete dealtfel, marele Vogt a izbutit să pătrundă, confirmă aceste excepţii, cît şi natura lor. Din organizările citadine din perioada de glorie a Terraliei nu mai rămîne nimic, actualele subspecii trăind absolut confortabil în muşuroaie bine organizate, în care sălăşluiesc într-un spaţiu restrîns şi într-o organizare perfectă milioane de entităţi care, după ultima reducere cubică, sînt denumite **furnici.**
Prin dispozitive şi tehnici de cercetare ultramodernă, cu laser, Jonathan Vogt a pătruns în intimitatea acestor terralo-furnicare, reuşind să intre adesea într-un contact vibratoriu, care poate fi asemănat cu un mod de comunicare, chiar dacă nu e efectiv un limbaj.

Onorată Comisie Sud-Tropicală de Combatere a Ereziilor „termiteriste" întru Vogt şi a blasfemiei „Valente",

Înţeleg foarte bine, totul pare fantastic şi dumneavoastră, pe drept, puteţi pretinde dovezi. Eu mă refer aici la texte terraliene străvechi, descifrate de Vogt după 7 milenii sau 77, neputînd să prezint însă nici textele originale, nici Jurnalul african al acestui mare naturalist biolog. Vogt presupune, însă, că furnicile ne-ar putea înţelege perfect, acceptînd pînă la urmă şi o anume colaborare cu noi în studierea Terraliei. Mai mult chiar, ne vin şi în întîmpinare. Iată de ce, ca şi Petruccio Valente, am adus azi în faţa dumneavoastră, cu titlul de experiment, un butoi...Suprafaţa plană a pardoselei exclude rostogolirea sa accidentală. Or, eu, ca şi Petruccio, strig: ia vino pînă aici, butoiaşule, să ne spui cum a fost cu străvechiul Hergot, care a stat trei zile ascuns, zăbăucul, în butoiul străvechi al acelei Terralii!... Şi acum, priviţi, vă rog, această simplă furnică aflată pe cercul de fier exterior al butoiului produce rostogolirea... Dar asta nu-i o dovadă, fireşte, este o simplă glumă. Unde am ajunge, dacă n-am mai glumi?
Avem însă, **Onorată Comisie,** şi dovezi absolut inatacabile. Gîndiţi-vă mai întîi la zecile de confrerii mefistofelice sau hergotice în care se proslăveşte obedienţa totală, servilismul cel mai abject, segregaţia rasială dusă la paroxism şi chiar un nou holocaust împotriva unor prezumtive sub-specii! Şi încă o dovadă: Cum altfel, dacă nu printr-o transmitere virotică sau genetică, sau poate de alt ordin, clonal, au ajuns pînă la noi atîtea afecţiuni incurabile încă, păgubitoare social, cum sînt cameleonismul şi laşitatea mimetică, poziţiile bipartizane, dar univoc-infirmizante, în fapt şi acea idee absurdă că „forţa face dreptul"? Şi de unde tot acel arsenal orbital de otrăvire şi moarte, care se roteşte continuu în jurul speranţelor noastre, precum stelele cerului din războiul marelui Wells? De unde provin, vă întreb, dacă nu din Terralia? Ce altă sursă au?

Ajung astfel la începutul intervenţiei mele: înainte de a fi o structură geo-istorică şi un fapt de viaţă, admit, cu toate legendele lui, Terralia este un act de discernămînt şi de revelare spirituală de tip copernician şi, evident, un mare act de opţiune... Va reveni şi Galilei cîndva. Iar dacă vrem să desfidem Terralia, să denunţăm atunci şi moravurile ei, hergotico-mefiste, şi să ne gîndim la viitorul nostru: ce vrem să fim? Să rămînem ce sîntem, indivizi încărcaţi de îndoieli creatoare, sau să ajungem simple furnici, cu un sistem vibratoriu probabil, poate şi avansat, dar care n-au limbaj, n-au gîndire şi, cu atît mai puţin, nu pot avea conştiinţă.

Onorată Comisie,
De ce Wilhelm Got, acel lepure Şchiop şi-a adăugat ca pronume Faustus n-a lămurit nici Vogt... dar, poate că acest termen Faustus are în vedere tocmai controversatul pact între fiinţa umană şi cele două polarităţi pe care le induc conceptual un oarecare Got şi un alt oarecare Mefisto. În opinia lui Vogt este o capcană tragică. Amintiţii, cei doi, oricît ar protesta Înaltul Consiliu al Credinţei — subzistă într-o identitate comună care pot transforma orice Terralie nobilă, prin fanatismele lor, prin disputele lor, şi printr-o ştiinţă fără conştiinţă, (şi asta nu-i blasfemie) — într-o lume de muşuroaie, în furnicare fără speranţă şi chiar în subfurnici!
Şi cine ar putea să ne spună, vă rog, aceasta-i întrebarea, dacă ilustrul Jonathan Vogt care a înţeles adevărul n-a fost luat la cer de Hergot, sau fiert în vreun cazan şi poate fierbe încă, în lumea lui Mefisto? În eventualitatea în care Wilhelm Faustus IV, locotenent-colonelul care a organizat dis-

pariția lui, nu avea doi patroni...[3]
Înțeleg foarte bine că poziția și aserțiunile mele vă îngăduie azi — chiar înainte de a se pronunța un verdict — să aprindeți din nou rugul de foc al neantizării ideii. Vă privește ce faceți... dar nu uitați în ce secol trăim și că vor rămîne prin timp, ca să vă desfidă decizia, și cărțile lui Sordi, și „Arheologia genetică", și miliardele de miliarde de furnici în stare să rostogolească reflex toate butoaiele lumii, strigînd, prin glasul efortului lor colectiv: Terralia a fost! Terralia subzistă... Terralia este un act de opțiune. De relansare a gîndirii sau de rostogolire în neantul furnicizării...

Onorată Comisie, pe care numai elementara decență și legile nescrise ale unui respect reciproc între acuzat și instanță îmi interzic s-o acuz ca fiind o subversiune inchizițională, hergotică sau invers, produsă de mefiști, **Prea Onorată Comisie,** deci, rog să mă pedepsiți cît mai aspru, rog să fiu ars de viu! Ce altă dovadă aș putea să aduc, întru eternitate, că adevărul meu era de neiertat, chiar și redus la idee. Și îngăduiți-mi, în așteptarea sentinței, să mă închid din nou în butoi... Mă numesc Diogene... Nici nu știți ce succes a avut Petruccio Valente interpretîndu-mi rolul... Recitiți-l pe Sordi... Fiindcă astea sînt ideile lui... Eu nu am spus nimic... Eu nu cred... Eu abjur... Trăiască Galileo! Trăiască Copernic...

[3] Vezi Buletinul clandestin **„Argus"** apărut la Capetown, la un an de la dispariția marelui Vogt.

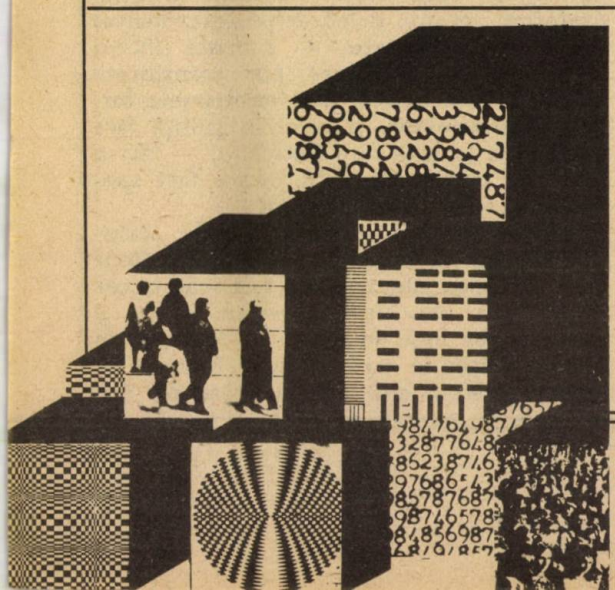

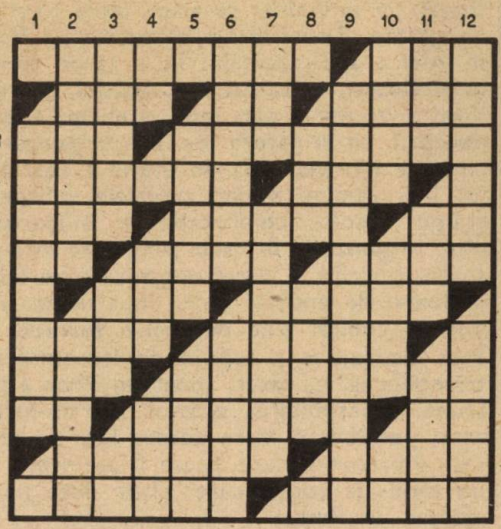

FIINȚE IMAGINARE

ORIZONTAL: 1) Ființă imaginară în basme și în superstiții, despre care se crede că se întrupează în diferite viețăți și că slujește pe vrăjitori — Năzdrăvanii din poveste ce se hrăneau cu jar. 2) Învins de forța binelui — Radu Cosașu — Divinitate romană campestră, protectoare a cîmpiilor, pădurilor și turmelor, înfățișată ca un bărbat cu coarne și cu picioare de țap. 3) Scriitor croat contemporan — Denumire populară a diavolului, ființă imaginară considerată drept întruchipată a spiritului rău. 4) Animal fabulos imaginat sub forma unui cal cu un corn în frunte — Riu în U.R.S.S. — Dînsul. 5) Arbore din familia pinaceelor — Pălit de buzduganul voinicului — Barbu Tudor. 6) Olga Ene — Personaj feminin fantastic, din basme, închipuit ca o femeie foarte frumoasă, cu puteri supranaturale și cu darul nemuririi (pl.) — Camere. 7) Puse pe caii năzdrăvani — Ființă imaginară considerată ca spirit al răului. 8) Bucăți muzicale — Cal năzdrăvan cu aripi. 9) Baba e alături de el — Monstru mitologic, înfățișat cu cap de taur și trup de om. 10) La capetele podului! — Divinități rustice reprezentate printr-o ființă cu corp omenesc acoperită cu păr, cu coarne și picioare de țap sau de cal — Cap de nimfe! 11) Divinități ale infernului la greci, reprezentate ca niște femei cu părul răvășit, împletit cu șerpi — Palat. 12) Viteazul din basme — Mersul șarpelui cu trei capete.
VERTICAL: 1) Animal fabulos cu cap de cal, cu două picioare și cu coadă de pește, care trăgea carul lui Neptun. 2) Providență, zeu atotputernic — Călărie pe cai sălbatici. 3) Personaj mitologic, căutătorul lînei de aur — Lamă de ras — Coadă rinocerilor! 4) Cap de rusalcă! — Divinitate păgînă, idol. (pl.) — Piept. 5) Mesaje — Nume dat în mitologia romanilor și a vechilor popoare italice sufletelor morților, considerate zei ocrotitori ai căminului. 6) Monstru fabulos, închipuit cu gheare de leu, aripi de vultur și coadă lungă de șapte — Personaj fantastic, mic de statură, caracterizat prin vioiciune și isteține. 7) Siglă pentru „Uzinele chimice Române" — Nălucă, fantomă (pl.). 8) A cunoaște — Nume slav. 9) Au aspectul unei ființe ireale pe care pretind că o văd unii oameni cu imaginația tulburată (masc.). 10) Prinde potcoava la cal — Voievod transilvănean — Măsură agrară. 11) Sat de munte în Crimeea — Ochiul dracului — Gresați. 12) Ca „Păsărilă și lungilă" (pl.) — Personaj din basme închipuit sub formă de om de proporții extraordinare, supranaturale.

Dicționar: HOS, TNA, UCR, EGOR, DOSA, AUL

TREPANAȚIA

Dintre toți zdrențăroșii capturați de echipă, cel blond și slab, cu părul creț, cel mai diform, cel pe care îl pregăteau pentru trepanație cel care își ținea gura strîmb într-un rînjet care părea în modul cel mai caraghios cu putință batjocoritor, urmărea mișcările pe care le făceau MN și TT ca să mute piesele pe tabla de control a computerului.

— Fii atent la el! Parcă ar urmări partida, șopti MN.

— Vezi-ți de treabă, îi răspunse TT sarcastic.

— Uneori am senzația că în animalelea astea licărește o scînteie de rațiune, spuse MN pe gînduri.

Într-adevăr, ca și cum ar fi știut că este vorba despre el, dobitocul urmărea cu ochii îngustați convorbirea. Nu mai înțelegea și dacă s-ar fi făcut abstracție de aerul absent și de ochii întunecați și opaci, s-ar fi putut crede, dacă asta ar fi fost posibil, că este atent.

— Tu ești dintotdeauna dispus să poetizezi. Ești un naiv. Tu nu îți dai seama că dacă ar avea cea mai elementară brumă de minte nu s-ar îngrămădi atrași de lumina navodromului la Pharos, să fie arși iar și iar, cîrduri întregi, sub jeturile propulsoare? Uită-te bine la el! NU ai de-a face cu nici un fel de rațiune. Sînt numai reflexe și instincte, fenomene de moment, mecanice și absurde. Ca fluturii ce vin spre lumina geamurilor, noaptea, intrînd în cîmpul de protecție al microundelor pentru a se spulbera în mici explozii colorate.

— Dar dacă totuși aceste ființe au alt sistem valoric și altă structură de construcție ideatică! Dacă, în felul lor, sînt raționale! Cum am putea motiva gesturile noastre? Fiindcă ar fi cruzimi, furturi și crime.

— Dramatizezi. Nu există alte ființe raționale în galaxie în sfera celor cunoscute. Nu există civilizații decît Confederația metagalactică și Uzurpatorii Solarieni. Iar cît despre „furtul" nostru... ești ridicol. Cum s-ar putea ridica o civilizație la un nivel cît de cît rezonabil fără resurse de energie? Or, chiar dacă ar exista vreo șansă ca vitele astea să ajungă ceva. lipsite de rezervele Energiei, nu vor fi decît niște cîrțițe.

— Dar dacă într-o bună zi ne-am trezi cu ei la sediul de emisiuni pulsarice, să zicem? Dacă vor găsi altceva și vor ieși din impas. Dacă, lipsiți de energia Arborelui, vor fi în stare să se ridice din nimic utilizînd rămășițele pe care oricît ne-am strădui nu le vom putea piguli niciodată? Căderile de apă de exemplu, căldura soarelui, sau chiar energia materiei...

— Bați cîmpii! Nu există nici o altă sursă. Dacă ar exista. Crezi că am mai fi aici? Cu energia căderilor de apă nu se pot construi orașe, nu se pot face megaarme, nu se poate zbura în cosmos. Și chiar dacă ar reuși să elibereze energia direct din materie, tot nu ar putea reprezenta o primejdie pentru Confederație. Cu cîtă energie am adunat din tot sistemul metagalactic și cu cîtă vom mai strînge vom putea crea mii de universuri ca acesta.

Privește! Fii atent cu cîtă concentrare ne urmărește! Aproape sărind în picioare cînd ai mutat. Apoi s-a așezat de parcă tar fi fost dezamăgit.

— Tu ești nebun? Ce mă tot bați la cap? Poftim, îmi trag mutarea înapoi. Pune-l pe el să mute. Hai, vino și mută tu, imbecilule! zice TT spre cel blond.

Zdrențăroșul se ridică și se apropie încet de masa coordonatorilor.

— Ești nedrept, rostește MN calm. Variația este pierdută pe toate cele 6 terase. Și altfel este handicapat de necunoașterea regulilor. Privind, nu ar avea cum să priceapă semnificațiile. Cel blond mută pivotul. Becul de control indică o concentrare a computerului de variante destul de neobișnuită. Dar după cîteva secunde, la toate cele 6 nivelluri se aprind culorile de cedare. Vocea computerului concretizează. „Cîștigător în orice variantă. Felicitări marelui demiurg".

— Extraordinar! Ce eroare era să facem! strigă MN emoționat. Și noi care voiam să operăm creierul ăsta genial! Avem deci dreptate! Sînt raționali. Ca noi.

EPILOG

În zori, MN îl văzu pe cel blond stînd trîntit pe unul din paturile cabinetului de experiențe. Cînd remarcă urmele trepanației se duse la depozit și luă arma.

— Ascultă, de ce ai făcut crima asta?

— Nu este nici o crimă, răspunse TT calm.

— Ba da. Și ai să o plătești cu viața.

— Termină cu tîmpeniile! Este în folosul nostru, în folosul tău, nu înțelegi? Dacă gîndesc, sînt primejdioși pentru motivele enumerate chiar de tine ieri. De altfel nu i-am operat nici o funcție a gîndirii. I-am deschis doar un nou cîmp rațiunii. Comunicarea. L-am învățat să vorbească. Ascultă-l!

Într-adevăr cel blond articulă, întîi greoi, apoi din ce în ce mai cursiv:

— „Zeii sînt stăpînii oamenilor, dar omul nu îi poate ajunge. Un cer e sus, și altul oglindit în ape. Căci de unde poate ști omul care este soarta lui? Căci duhul se înalță spre cer, dar duhănitul animalului coboară în țărînă. De unde putem noi să știm că e așa? Cenușa sînt toate și în cenușă se întorc."

— L-ai învățat să mintă!

— Nu, să comunice!

— I-ai încurcat în ce vor zice!

— I-am învățat să înțeleagă.

Disputa a durat mult.

Și abia cînd a rămas singur, MN a înțeles că bîlbîielile umane lăsau totuși o portiță. „Căci duhul se înalță la cer"... „dar de unde putem ști noi că e așa? □

GRĂMESCU MIHAIL

SOLUȚIILE TESTELOR DIN PAGINILE 172—173

1. A—2 (brațul stîng); B—3 și C—4 (degetul mare stîng); D—1 (pălăria mai puțin înclinată).

2. Numărul 4.

3. O ladă — 72 kg, un balot — 45 kg, un sac — 16 kg.

4. Greutatea a — în sus, iar greutatea b — în jos.

5. 3 pentru A, 6 pentru B și 2 pentru C.

6. Numărul 2.

7. 7—4—2—8—5—1—6—3.

8. Numărul 4: pe fiecare rînd apar trei tipuri diferite de coifuri și trei tipuri diferite de eșarfe.

9.

10. Mîna dreaptă, părul de pe frunte, decolteul, manșeta stîngă, panglica de pe umăr.

UN BĂRBAT*

ALOJZ MAJETICI

În românește de ADRIAN COSTEA

— Copii, cu mine ceva nu-i în regulă! anunță Adalbert și puse de-o parte cuțitul și furculița.

— Principalul e să fie totul în ordine cu mîncarea! împinse Mario discuția printre două înghițituri.

— Păcat că n-am aflat mai devreme de localul ăsta! adăugă al treilea, căruia i se spunea Pegla.

În total aveau o sută douăzeci de ani și erau de aceeași vîrstă. Aveau în comun și faptul că tustrei erau burlaci. Doar Pegla lăsase în urmă trei căsătorii, iar dacă împărțim și asta, reiese în medie că fiecare s-a născut o dată, a fost însurat o dată, și că

**Traducere din* Antologia de proză și pictură fantastice croate, *alcătuită de BRANIMIR DONAT și IGOR ZIDICI, Zagreb — 1975.*

de neumărate ori şi-a spălat singur grămezi de ciorapi şi alte articole de îmbrăcăminte.
— Copii, dar cu mine într-adevăr s-a terminat! Miros că sfîrşitul mi-e foarte aproape, a insistat Adalbert.
Mario şi Pegla tăceau...
— Sînteţi nişte animale fără sentimente a protestat Adalbert.
— De-aia nici nu ne chinuim cu idei idioate despre moarte şi cu alte şmecherii asemănătoare, fără pic de importanţă! a parat Mario făcînd să dispară o bucată de pîine în gură.
— Copii, sîntem amici, nu-i aşa, nu v-aş sîcîi dacă treaba n-ar fi serioasă de astă-dată. Cum să vă descriu? A călărit careva dintre voi fără antrenament trei ore-n şir?
— Singurul cal pe care l-am călărit a fost ăla din lemn de la Moşi, se destăinui Pegla.
— Staţi, mai bine închipuiţi-vă că aţi picat de la etajul patru pe beton... sau, şi mai bine, asta se potriveşte: că la ieşirea de pe stadion v-au călcat în picioare cincizeci de mii de spectatori, da, asta, asta! Aşa e şi cu mine.
— Hm! Păi asta-i gripă. Te dor oasele, n-ai chef de viaţă! Asta-i cea mai obişnuită gripă! Din asta n-a dat nimeni ortu' popii, se-nţelege, dacă nu era şi-n alt fel la pămînt cu sănătatea, explică profesional Pegla.
— Măcar de-ar fi gripă! Dar nu-i! Aici e problema. N-am temperatură, nu asud... Nu ştiu cum, parcă toate simţurile îmi spun că trebuie să mă pregătesc urgent pentru plecarea dincolo...
— Hai să trăim! îl întrerupse Mario, care abia aşteptase să vină ospătarul cu berea. Adalbert aruncă pe masă nişte bani.
— Mă duc. Dacă mîine sînteţi mai serioşi, o să discutăm despre nişte lucruri practice. Puţinul pe care l-am strîns în viaţă trebuie să-l las cuiva. Voi doi îmi sînteţi cei mai apropiaţi. La revedere!
— Hei! Şi restul? răcni Pegla.
— Nu contează, comandaţi ceva de băut. Şi-aşa tot ce am e al vostru, spuse Adalbert şi rîse la ei ca măcar într-o anumită măsură să împrăştie proasta dispoziţie ce-i cuprinsese acum şi pe veselii lui amici.

Adalbert deschise cu teamă un ochi şi se apucă imediat, cu toată ardoarea, să identifice spaţiul înconjurător. Da, aici e tapetul, cu acelaşi model ca în camera lui. După zgomot, ceasul ar trebui să fie al lui, cel care de ani de zile îl adoarme cu tic-tacul bine cunoscut. Pe noptieră recunoaşte „Metamorfoza" lui Kafka, pe care a citit-o pînă la jumătate şi apoi a lăsat-o, negăsind vreun motiv s-o termine tocmai înainte de a muri. Pătura de culoare roşu-închis cu care e acoperit ar trebui să fie a lui. O' miroase. Fără îndoială, asta e pătura lui care îl slujeşte de zece ani buni. Totul ar trebui să însemne că e încă viu, că e în scumpa lui cameră puturoasă şi că visele chinuitoare ce l-au hăituit întreaga noapte n-au fost nimic altceva decît vise; să fi murit cineva fiindcă a visat grozăvii nu s-a dovedit încă, şi e puţin probabil să fie posibil.
Simte cum îl jenează ceva între mîna stîngă şi piept. Ca şi cum s-ar fi înţepenit ceva moale, dar destul de îndesat ca să înceapă să-l deranjeze. Se mişcă, dar acolo a fost într-adevăr ceva, ceva ce-l incomoda. „Blestemata de pijama iar s-a suflecat!", gemu şi se apucă cu dreapta de subsuoară.
Atunci începu să reacţioneze fulgerător. Se luă cu ambele mîini de sîni, cu stînga de dreptul, cu dreapta de stîngul. Erau mari şi nu prea moi. Sîni la care visase, sîni de pe posterele din revista „Start"! În clipa următoare, cu o zvîrnire a mîinii, împinse pătura şi cearşaful. În faţa lui se arăta un peisaj fantastic. Un astfel de corp de femeie nu văzuse în viaţa lui, nici în realitate, nici în fotografii.

Nu-şi putea aminti dacă noaptea trecută avusese de-a face, într-un anume fel natural, cu o femeie sau cu mai multe. A intrat singur, a încuiat, a făcut un duş. Ca să fie curat cînd l-or găsi mort. Îşi aduce aminte că şi-a dat cu spray. Acum mîna îşi ia zborul între picioare, dar acolo nu există nici o mărturie că Adalbert a fost vreodată bărbat. „Simt ceva? Dacă **asta** sînt eu, n-ar trebui oare să simt vreo înfiorare?" zbură o întrebare calmă prin harababura de gînduri. Nu simţea nimic, nici o senzaţie, cel puţin pentru moment!

Nu mai era nici un fel de îndoială că trupul său primise toate formele unui trup de femeie. „Dar capul? Capul acesta al meu al cui este?" Ca să-şi răspundă la întrebare, a trebuit să se aşeze în faţa oglinzii.
„Mă scuzaţi pentru indiscreţie!" murmură frumoasei ce-l privea liniştită din oglindă. Întoarse pieziş capul şi se scuză servil holbîndu-se în scoica closetului; „Eu nu sînt

așa cum poate vă par. N-am atacat niciodată femei necunoscute, nici chiar cunoscute. Nici pe cele cu care mai mult timp am... știți despre ce-i vorba... dacă vă sînt incomod, spuneți, și am să ies... sau am să fac orice, numai să nu fie ceva ce nu doriți dumneavoastră... Sînteți frumoasă, mie mi-ar părea bine dacă ne-am așeza și am sta de vorbă, am să fac și cafea, sînt hipotensiv, dimineața îmi revin greu, simțiți-vă în siguranță, vă rog, fiți absolut fără grijă..."

De răspuns, nici vorbă.

N-a putut altfel, a trebuit să privească din nou în oglindă. Ea îl privea necruțător. Nu știe dacă a văzut asta într-un film, sau dacă e un instinct rudimentar al omului, totuna, a ridicat mîna stîngă. În același timp ridică și ea mîna. Același lucru se întîmplă și cu dreapta. Se simțea ca o maimuță în timp ce se strîmba în toate felurile posibile. Ea îi imita incredibil de repede fiecare mișcare, chiar și pe cele mai mărunte. S-a schimonosit îndelung, deși știa că e el și cel din fața oglinzii, și cel, pardon, cea din oglindă. A înțeles că s-a transformat în femeie.

Citise prin ziare despre bărbați care se transformă în femei și despre femei care se transformă în bărbați. Toate acestea erau procese de durată. A conchis că ceea ce s-a întîmplat cu el, tocmai pentru că venise dintr-o dată, n-are nici un sens să dureze. „Sînt ca un cactus care înflorește într-o bună zi. Izbucnește veninul din mine. E un fel de purificare. Fără îndoială, prin așa ceva trec toți bărbații, într-o formă mai mult sau mai puțin gravă. Nimeni n-a recunoscut, cum nici eu nu voi recunoaște. Nu-i ăsta singurul secret pe care-l știe toată lumea. Atîția oameni au avut de-a face cu farfuriile zburătoare și toți se fac că plouă. Fiecare în viață are cele cinci minute ale sale cînd e femeie. De m-ar vedea acum mama! Și tata!"

Imediat a hotărît ca pe musafira pe care a fost silit s-o primească în propria lui piele s-o numească Adalberta. Nominativ singular: Adalberta. A observat că Adalberta e mult mai tînără decît el, o fată superbă de cel mult douăzeci de ani. Avea aspectul acelor frumuseți care și la treizeci de ani pot trece drept fete de cincisprezece. Nu numai că era frumoasă, era și simpatică. Lui Adalbert îi plăcea din ce în ce mai mult de Adalberta.

Soneria telefonului îl neliniști. De-abia acum se întrebă ce se va mai întîmpla cu el, respectiv cu Adalberta. Acum, cînd lumea exterioară se amestecă în intimitatea ei.

„Huu-huu!" își încercă glasul pentru a determina în ce măsură i s-a schimbat. O analiză sumară îl încredință că și vocea slujește nevoilor Adalbertei. Putea, deci, să răspundă la telefon, dar numai în rol feminin.

— De ce nu răspunzi, fraierul lui Dumnezeu! se auzi glasul neliniștit al lui Pegla cînd ridică receptorul.

— Mă scuzați, pe cine căutați? ciripi Adalberta.

— Caut numărul 519—867! se trezi Pegla. Își ascunsese iscusit uimirea.

— Da, acesta este numărul. Fără îndoială, doriți cu domnul Adalbert Karlievici.

— Așa-i, chiar cu dînsul, în legătură cu o treabă deosebit de importantă, spuse Pegla, foarte prompt acum, cînd era limpede că Adalbert e viu și sănătos dacă o voce atît de amabilă răspunde din locuința lui.

— Domnul Adalbert a ieșit, din păcate. Puteți să-i lăsați un mesaj, pentru că eu voi fi aici pînă cînd se întoarce, fredonă Adalberta, iar Adalbert făcu haz în tăcere, știind cîtă ciudă se adună la celălalt capăt al firului.

— Ascultă, pisicuțo! Spune-i că l-a căutat fostul lui amic Pegla... da, Pegla, ați înțeles bine... și-i lasă vorbă că așa palavragii ca Adalbert nu mai vrea să întîlnească... și dumneavoastră v-aș recomanda să scăpați de un tip care știe să se prefacă atît de dibaci... nu-l credeți, ăsta-i sfatul meu!

Clic! Probabil că Pegla a zvîrlit receptorul în furcă de la un metru distanță.

În Adalbert vibra mîndria bărbătească. El, Fugarul, va răspunde cu zgîrcenie la nenumăratele lor întrebări despre fermecătoarea puicuță care a răspuns de dimineață la telefonul din camera lui, unde, evident, își petrecuse noaptea, și dintr-un Adalbert condamnat la moarte va crea un flăcău plin de putere și voioșie. Da, Adalbert simțea prezența Adalbertei ca pe o transfuzie de sînge tînăr și proaspăt. Cu cît își prelungea Adalberta șederea în el, cu atît pătrundea în Adalbert mai mult optimism.

A trecut și prînzul, dar Adalberta nu arăta nici o intenție să-l părăsească pe

Adalbert. Deși era burlac, Adalbert nu căpătase obișnuința să umple în mod constant frigiderul. Ori de cîte ori mănîncă singur, are impresia că mănîncă de furat, nu știe din ce cauză. Pe la nouă dimineața, printr-o singură gură, el și cu Adalberta au golit frigiderul. Puțin înainte de douăsprezece, au devorat un codru de pîine de pe care au răzuit mucegaiul. Totul stropit cu apă. Acum, în camera prăpădită de celibatar, mai puteau alege între niște ardei iuți, rămași de la o beție de demult, și un săculeț de ceai indian fără zahăr. Ceai cu ardei iute, nu merge! Adalbert știa că nu există decît două ieșiri: să se pregătească să iasă din vizuină, sau să comande prin telefon niște alimente la o autoservire. Nu folosise niciodată metoda comenzii telefonice, în care, dealtfel, nu avea nici o încredere. Pînă vin ei, poți să și crăpi.

„Pegla, Peglișorule, ce n-ai da să poți dezmierda o asemenea bucățică!", fredona în timp ce proba pantalonii lui pe picioarele suple și împlinite ale Adalbertei.

„Nici una din cele trei nefericite cu care ai fost căsătorit n-ar reuși să alcătuiască ceva atît de reușit, chiar de-ar fi să se întîmple pe pînza celui mai priceput maestru!"

Trase peste partea de sus un tricou și se privi din profil: era trăznet! Din fericire, Adalberta nu avea sînii lăsați, așa că nu se punea problema sutienului. Se punea, în schimb, problema pantofilor. În primul rînd, toți erau tare departe de vreo variantă unisex, în al doilea, erau cu cîtva numere bune prea mari. Plin de vitalitate, Adalbert găsi soluția în sandale. După ce le-a scurtat vîrfurile cu ajutorul cuțitului și al foarfecii, arătau ca cel mai nou model londonez. Fard nu îi trebuia fiindcă Adalberta arăta ca un bujor. Părul ei lung și drept avea nevoie doar de cîteva mișcări cu pieptenele pentru a fi adus în perfectă ordine. Adalbert făcu acest lucru într-un mod deosebit de cochet. Înainte de a ieși, o sărută pe Adalberta în oglindă, drept pe gură.

A intrat în prima prăvălie și a cumpărat o geantă de damă. Știa că ar trezi suspiciuni dacă ar scoate banii direct din buzunar. De la farmacia de alături a cumpărat niște vată. Pentru orice eventualitate, dacă se va ivi vreo nevoie pe neașteptate. Imediat după aceea a fotografiat-o pe Adalberta la un automat. Într-o zi, cînd Adalberta îl va fi părăsit pentru totdeauna, va avea fotografiile ei drept amintire durabilă a prieteniei lor. În drum spre restaurant își cumpără o înghețată și începu s-o lingă cu voioșie.

Nu, nu se poate spune că în această scurtă expediție la loc deschis nu a observat cît e de dorit, adică în ce măsură e sexi Adalberta! „Bivole, unde te uiți?!, îi veni să strige în timp ce primele priviri ale bărbaților o dezbrăcau însetate. „Crapule, îmi pare rău, dar fetița e ocupată!" rosti în gînd pe drumul spre restaurant, răspunzînd astfel șobolanului de bibliotecă gălbejit ce se zgîia la el.

El, Pegla și Mario nu știau de prea mult timp că există chiar sub nasul lor un astfel de local. Mîncare excelentă, prețuri moderate. Și-au ocupat imediat colțișorul, au dat de la început ciubucuri grase și acum sînt de-ai casei. De aceea Adalberta se stăpînește în ultima clipă să se așeze la masa lor obișnuită. Încă nu știa cum să se comporte dacă prietenii lui încep să-i dea tîrcoale, ori, să nu dea domnul, să-l atace frontal. „Două jumătate, ora noastră. Încă n-au aterizat!", socoti la repezeală. Se încurcă însă la un amănunt. Nu știa dacă Adalberta, precum lui însuși, îi place să bea după masă un șpriț sau o bere. Își închipui cam ce aprecieri vor face cei doi dacă ea ar comanda una din aceste două băuturi obișnuite și, prin urmare, bărbătești. „Și ce dacă, noi, femeile, avem aceleași drepturi", îi răsună în cap. „Meștere, două șprițuri!", strigă ospătarului. Acesta se dezmetici cu întîrziere.

— Două? Ați spus două șprițuri? căscă gura la ea.

— Ah, da, mă scuzați, unul... un șpriț! făcu blînd Adalberta, înțelegînd că e mai utilă o surprindere mai mare sub care poate fi mascată oportun cealaltă, mai mică, dar mai de durată.

— Am spus cumva două?

— Nu-i nimic, poate am auzit eu greșit, se repezi ospătarul. „Nenorocitul, se simte vinovat. Acum crede că eu cred că a vrut să intre-n vorbă cu mine cu ajutorul unui truc fumat. Îi e rușine, săracul, că a căzut de papagal!", analiză Adalbert situația.

Pegla și Mario au intrat chiar în momentul cînd Adalbert era servit cu al doilea spriț. Sătul și sub influența primului pahar, nu-i

prea venea să plece. Şi de ce-ar fi plecat? Cei doi mîncăi nu-l vor observa pînă ce nu-şi vor fi potolit instinctul ce le chinuie acum gîtlejul.

— Pot să stau şi eu, bineînţeles, dacă mă primiţi? fîlfîi pe la urechile lui Adalbert. În faţa lui stătea o fată nici frumoasă, nici urîtă, nici grasă, nici slabă, nici simpatică, nici antipatică. „Media mediei", aprecie Adalbert.

— Luaţi loc!

— Vă mulţumesc. Nicăieri o masă goală, de jur împrejur numai bărbaţi, aşa că m-am gîndit, ştiţi, e mai plăcut... bîlbîi Neutra lăsînd pe un scaun nişte pachete, poşeta, umbrela, scoţînd din poşetă ţigările şi chibriturile, aruncîndu-şi ochii în oglindă şi apoi pe lista de bucate.

— Eu mă ţin după vorba lui Confucius, începu Adalbert să facă pe înţeleptul. Cînd găseşti un om cu care merită să vorbeşti şi nu vorbeşti, ai pierdut un om. Cînd găseşti un om cu care nu merită să vorbeşti şi vorbeşti, ai pierdut cuvintele. Înţeleptul nu pierde nici cuvintele, nici omul.

— Eu sînt Stela şi nu-nţeleg nimic. Ştiţi, totul e atît de scump...

Trebuie să ne concentrăm, conchise Adalbert.

— Eu sînt Adalberta şi cred că nici măcar Confucius nu poate încetini creşterea preţurilor.

— Ah, sînteţi atît de simpatică.

— Nu trebuie, vă rog. Aud asta pentru prima dată, făcu Adalbert ruşinos.

— Glumiţi! O fată atît de plăcută, atît de şic, atît de şarmantă, să audă pentru prima dată un compliment aşa obişnuit...

— De la femei, de la ele, ştiţi... se replie rapid Adalbert. Noi, femeile, sîntem atît de zgîrcite cu complimentele. Bărbaţii, oh, bărbaţii, cîte nu mi-au auzit urechile de la ei, numai că nu trebuie să-i crezi niciodată. De aceea complimentul pe care mi l-aţi făcut dumneavoastră îmi este cel mai drag. „Iar exagerezi, Adalbert", îşi remarcă el inadaptabilitatea în rolul sexului slab. „Trebuie să pălăvrăgesc cît mai puţin, e singura speranţă că voi face mai puţine greşeli." Neutra o privea cu ochii umezi de lacrimi. Mîna ei se afla pe mîna lui.

— Adalberta, vă rog, vă implor, spuneţi-mi cum sînt! Vreau să aflu din partea unei femei, sută la sută femeie, cum sînt. Bărbaţii mă acoperă de complimente doar dacă vor să profite de mine. N-am auzit niciodată adevărul adevărat despre persoana mea. Vă rog, spuneţi-mi-l dumneavoastră.

Creierul lui Adalbert începu să lucreze cu înfrigurare. „Simpatică nu-i, frumoasă nu-i, interesantă nu-i, la dracu, în ce fel să-i spun că-i aşa cum este? Să-i spun că-i o gîscă? Aş ucide-o cu asta."

Strînse tandru mîna Stelei, sperînd să dea peste cuvîntul salvator.

— Stela, tu eşti sexi. De speriat ce sexi eşti! ţîşni din Adalbert.

„Moşule, ce-o fi, o fi! Ai scuipat-o, acuma scape cine poate!", îşi zicea în sinea lui şi strîngea mai tare mîna Stelei, ca şi cum ar fi aşteptat explozia unei butelii de aragaz.

— Oh, sînt într-adevăr? Draga mea, sînt oare cu adevărat sexi? răbufni Stela printre suspine.

— Pe mine poţi să mă crezi. Pe mine, care n-am nici un fel de interes să-ţi folosesc trupul, trăncăni Adalbert. „Trebuie să scap cît mai repede din treaba asta. Dacă mititica mă obligă s-o mint mai departe, m-am ars!"

Pegla şi Mario erau atît de neobrăzaţi, că se aplecaseră spre masa lor şi se apucaseră să urmărească ce se întîmplă între cele două. Stela îşi reveni repede.

— Vreau să verific imediat, spuse pe o voce care trăda o siguranţă surprinzătoare. Să încep cu cei doi fraieri din colţ. Adalberta îşi retrase mîna de pe a Stelei. Nu mai era nici o îndoială: dacă lasă iniţiativa celeilalte, va ajunge în pat fie cu Pegla, fie cu Mario. „O fi oare Adalberta neprihănită?", îi traversă conştiinţa o întrebare la care nu se putea răspunde fără un minimum de practică. Privirea lui Pegla se ciocni de a ei. Plecă ruşinoasă pleoapele împodobite cu gene lungi.

— Nici vorbă! Noi două n-avem ce căuta cu nişte babalîci ramoliţi ca ăştia, curmă cu energie iniţiativa Stelei. O să căutăm o companie mai plăcută.

— Eşti atît de deşteaptă, te voi asculta în toate, jură Stela.

Adalberta şi Stela, amîndouă începătoare, porniră să acumuleze cît mai multă experienţă. În acea zi şi în acea noapte trebuiau să afle mult mai mult despre bărbaţi decît le permisese viaţa lor de pînă atunci.

În jur de trei noaptea, în vizuina lor, puţin alcoolizat, Adalbert îşi pierdu nevinovăţia.

— Aşa. A reuşit! spuse bărbatul după îndeplinirea trebii. Şi acum, atenţie, să ţii bine minte ce-am să-ţi spun!

Apoi, în locul ţigării clasice, bărbatul

scoase un fel de cutie metalică, ceva ca o brichetă, apăsă un buton și inspiră repede de trei ori. Vîrî aparatul în buzunar.

— Uite-aici, astea sînt toate documentele ce-ți sînt necesare, tot ce-i poate trebui unei femei. Totul pe numele Adalberta Kralievici, spuse bărbatul și aruncă spre Adalbert o grămadă de diverse hîrtii. Ai aici de toate: certificatele din școala primară, buletinul, permisul de conducere, diploma de la facultatea de științe economice, carnetul de sănătate, decizia pentru locuință. Cu această hîrtie te duci și te angajezi la firma „Helio-impex". Acesta ți-e numărul contului. Vei putea cumpăra tot ce vei avea nevoie ca să duci o viață ordonată de gravidă.

Cînd auzi aceasta, Adalbert rămase cu gura căscată, deși se obișnuise cu neprevăzutul. „Viață ordonată de gravidă?! Oare lucrurile au ajuns atît de departe?", se întrebă, cu toate că-i era clar că bărbatul nu era cîtuși de puțin dispus să glumească. Acționa profesional și, mai mult, se arăta nerăbdător să ducă la bun sfîrșit cît mai repede toată treaba cu el. Repede, dar temeinic!

— Cum te scoli, te muți în altă locuință, a continuat bărbatul comportîndu-se ca și cum tot ce spunea ar fi fost îndeletnicirea lui de fiecare zi. Rămînerea ta aici ar duce la neplăceri. Iar noi nu dorim asta!

Adalbert se mîngîie pe pîntece, vrînd parcă să se încredințeze că totul se întîmplă cu adevărat.

— Cine sînteți voi? Ce înseamnă toate astea? se agăță Adalbert în neputința lui.

Bărbatul îl privi compătimitor.

— De ce m-ați ales tocmai pe mine? zise mai departe, în speranța că va afla măcar o fărîmă de adevăr.

Bărbatul zîmbi.

— Te-am ales fiindcă există puțini oameni cărora le ești necesar. Nouă ne trebuie cei care aici nu sînt necesari.

— Ce-o să se-aleagă de mine? adresă Adalbert o întrebare, mai mult sie-și decît străinului.

Bărbatul scoase din nou aparatul, dar de astă-dată i-l aruncă lui Adalbert.

— Inspiră, apasă butonul și inspiră o dată. Apoi ține-ți răsuflarea.

Adalbert inspiră și în aceeași clipă simți cum îi fug din trup toată oboseala, toată zăpăceala, toată disperarea.

— Pe scurt, continuă calm străinul, noi îți sîntem prieteni. Nu ți se va întîmpla nimic rău. După ce ne vei naște un HIEMALIS,

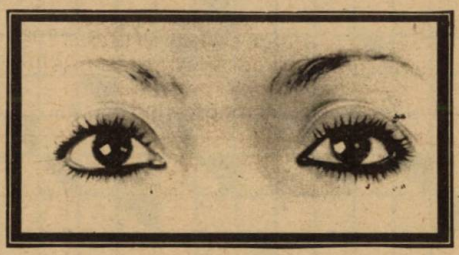

vei redeveni iarăși bărbat. Numai că vei fi mai puțin uzat. Te vei simți ca acum, cînd ai inspirat HIEMALISIN. Vei începe o viață plină de conținut. S-a terminat cu vegetarea ta de pînă acum.

— Știu! strigă Adalbert. Sînteți de pe altă planetă!

Bărbatul înclină aprobator capul. Era evident că se aștepta la surprinzătoarea deducție a lui Adalbert.

— Noi sîntem de pe planeta Hiemalis. De pe o planetă unde trăiesc doar bărbați. Copii aducem de pe Pămînt. Nu luăm, îi facem noi înșine. Nu îmbolnăvim pe nimeni. După ce naște, pe oricine vrea îl întoarcem la sexul dinainte. Stela a fost bărbat. Ea este unul din rarele cazuri de bărbați transformați ce și-au exprimat dorința să rămînă femei. Dacă vei avea necazuri, adresează-te ei. Se înțelege de la sine că știe totul despre tine. Adalbert întinse mîna după aparat și trase în piept hiemalisin. Totuși, un lucru nu-i era prea clar.

— La dracu, și de ce nu-i faceți pe copiii ăștia ai voștri cu femei?! De ce trebuie neapărat să transformați bărbați în femei și abia apoi...

Străinul își luă pardesiul și se îndreptă spre ușă.

— Voi, pămîntenii, aveți o oarecare predispoziție pentru panică și senzațional. Și pentru comerț. De aceea sîntem nevoiți să lucrăm ilegal. Conspirativ. Pentru că ce bărbat va recunoaște că a fost femeie, și, mai ales, că a născut. În afară de asta, cine l-ar crede?

Străinul ieși fără a mai aștepta răspunsul lui Adalbert.

Dimineața tîrziu, proaspătă și plină de elan, Adalberta părăsi apartamentul lui Adalbert. Se urcă repede într-un taxi și scăpă astfel de întîlnirea cu doi dintre foștii lui amici care se grăbeau neliniștiți spre locuința lui Adalbert, ca să afle ce s-a întîmplat pînă la urmă cu tovarășul lor.□

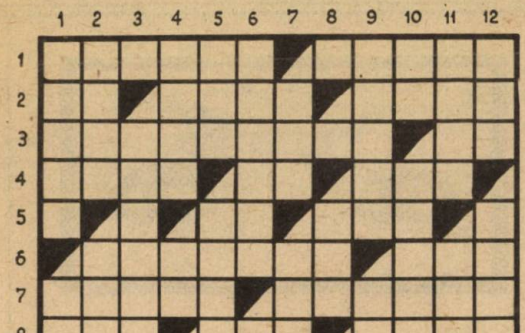

NUMISMATICĂ

ORIZONTAL: 1) Monedă greacă antică din argint — Veche monedă de aur sau de argint care a circulat în unele țări din Europa apuseană. (pl.). 2) Cămașă înflorată — „...sterlină", unitate bănească principală în Marea Britanie — Piața închisă. 3) Vechi monede franceze de aur în valoare de 20 de franci, care au circulat și la noi — Sînt la modă! 4) Plumb de vînător — Oana Rădulescu — Monedă de valoare mică reprezentînd a patra parte dintr-un leu vechi, sau dintr-un taler. 5) Alexandru cel mic — Monedă suedeză. 6) Nume dat mai multor monede străine de aur, de valori variabile, care au circulat și în țările românești (pl.) — Tînăr microbist. 7) Monedă de aur sau de argint, de origine italiană, care a circulat în majoritatea țărilor europene — Denumire a unității bănești din Portugalia. 8) Păsări răpitoare — Necunoscută — Cer senin. 9) Bianca Pop — Vîrtej format de apă în lungul țărmurilor — Sodiu. 10) Unitate monetară în Sirena Jeane — Monedă turcească de argint, mai rar de aur, care a circulat și la noi, în prima jumătate a sec. XIX. 11) Fond centralizat! — Parale suflate cu un metal prețios (masc.). 12) O altă denumire a nesfiei, o monedă turcească de aur — Unitate bănească a românilor.

VERTICAL: 1) Unitate monetară curentă în R.S.F. Iugoslavia, Anglia, Iordania, etc. — Veche monedă spaniolă de aur. 2) Monedă spaniolă de argint, valorînd 25 de centime — Principala unitate monetară în Olanda (pl.). 3) Monedă austriacă de argint, care a circulat odinioară și la noi (pl.) — Una din cele 12 Walkirii — Notă muzicală — Mică insulă în Marea Egee. 5) Unitate monetară în Cipru — Stăpînire de sine 6) Suprafețe de piele diferit colorate față de tegumentele din jur — Comparație — La fundul pungii, fața unui galben! 7) Metal prețios, cu care se băteau... napoleonii (înv.) — Monede turcești de aur sau de argint, care au circulat și în țările române. 8) Hăis! — Salină. 9) Porana, cînd nu o ai, în expresie (masc.) — Cărucior. 10) Luat la mijloc! — Neacceptare — Batic. 11) Monedă de argint de două coroane, sau unitate monetară în R.P. Polonă — Monede colecționate de numismați. 12) Dai înapoi! — Plată efectuată în bani.

Dicționar: FAN; HLOC; ANAF; AOR; OIS

BIOGENETICA

ORIZONTAL: 1) A suferi un proces de modificare a organismelor vii, în urma căruia rezultă o corelare a structurii morfologice și a funcțiilor fiziologice ale viețuitoarelor în raport cu mediul înconjurător — Organism pe care trăiește un animal parazit aflat în stare larvară sau adultă. 2) Țesut conjunctiv embrionar din care se formează vasele sanguine și limfatice — Durere. 3) Specie de anelide acvatice — Devenit mai plat. 4) Ion Stoian — Rație — Poet. 5) Baza scheletului (pl.) — Apariție bruscă a unui caracter genetic nou, care reflectă o modificare ereditară corespunzătoare a materialului ereditar. 6) Rîu în Elveția — Miros specific. 7) Ramură a biologiei care studiază fenomenele și legile eredității și variabilității organismelor — Volum de scrieri. 8) Poduri plutitoare — Organul central al aparatului circulator la om și la animalele superioare. 9) Diviziune directă a celulelor prin strangulare sau înmugurire, fără apariția cromozomilor — Ultimele coaste! 10) Acei — Organisme microscopice unicelulare de natură vegetală. 11) Spătar — Concepție evoluționistă care explică originea și evoluția speciilor de animale și de plante prin transformarea treptată a altor specii care au trăit odinioară. 12) Dezintegrare a unor celule sub acțiunea agenților fizici, chimici sau biologici — Femela calului — În sfîrșit, aclimatizată!.

VERTICAL: 1) Membrana care învelește pînă la naștere fetusul la mamifere, la păsări și la reptile — Bacterie patogenă în formă de bastonaș. 2) Fără spații (fum) — denumire generică pentru celulele sexuale ale animalelor și plantelor (pl.). 3) Astăzi — Categorie sistematică fundamentală subordonată genului, care cuprinde animale și plante cu însușiri comune (pl.). 4) Animal acvatic cu solzi și respirație branhială — canelură — Afirmație. 5) Ton sec! — Microorganisme care nu pot trăi fără oxigen (fem.). 6) Adaptare la un nou mod de viață (pl.). 7) Popasuri turistice — Prefix cu sensul „apă". 8) Unește capul cu trunchiul embrionar — Totalitatea caracterelor distinctive fundamentale ale unei rase. 9) Animal protozor, cu corpul lipsit de membrană, format dintr-o masă de protoplasmă, cu unul sau mai multe nuclee — Organ de simț la crustacee și miriapode. 10) Factori ereditari — O zi trecută. 11) Notă muzicală — Tulpina subterană, lipsită de clorofilă, a unor plante — Acesta (pop.) 12) Subordin de insecte homoptere, cu forme aripate și nearipate — Iubire excesivă.

Dicționar: NAIS, AARE, NUT. ACVA.

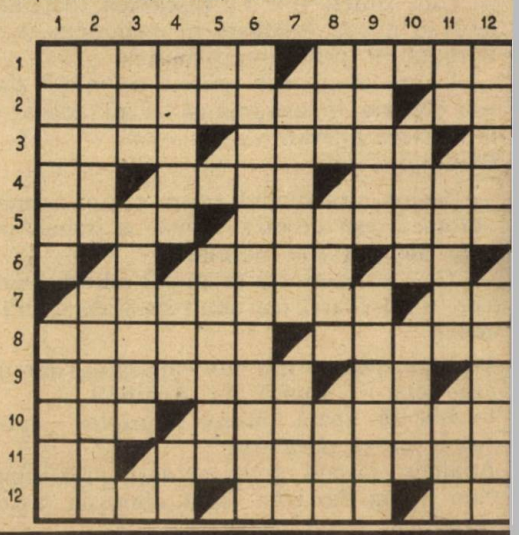

Almanahul „Magazin" 1988 a fost realizat de:
ALEX. ȘTEFĂNESCU, ADRIAN HOAJĂ, GEORGE CUȘNARENCU.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
sub comanda 70231. Apărut în noiembrie 1987

sigur
și cu folos

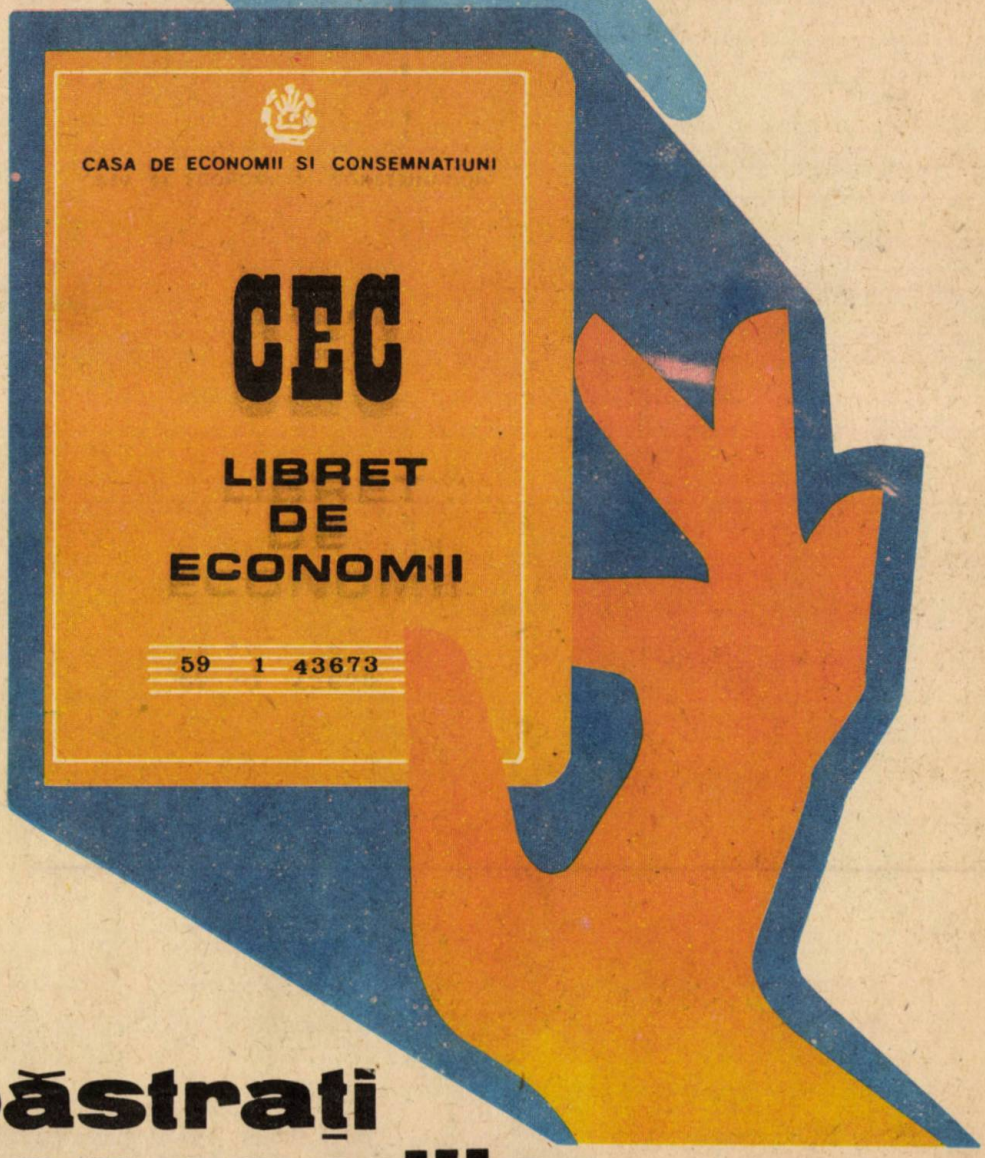

păstrați economiile la CEC

Lei 18